

Bu kitap bir çeşit aşk hissinin dört evresinden bahseder. Kozmik örtüşmeyi*, bir kıta öteden ‘Van Gogh’ dediği an tek kulağı olmayan adamın önümde belirmesi derecesinde deneyimlediğimiz varlığa ve tepesinde cambazlık yaptığım iğne kuleden hepinize selamlar.

Kozmik örtüşme, aramızda olduğuna inandığım bir eşlik halidir. Herkes kozmik örtüşebilir.

mandolinleri duyuyorum, açım.

bölüm 1

yeterince gerçek miyim?
yeterince gerçek miyim?
yeter miyim gerçeęe?
gerçek yeter mi bana?
uffff
güneş hep ardımdan batıyor!

dişlerini nerde çaldırdın?
dudakların pek uslu
keçenin ardında
komik bir dilin var
çocukluğunun balı
köprücük boşluğunda
saçlarınlasın
hoş
ellerin kundak
ne güzel onlar
kalbini kırmışsın
oraya düşmüş
ne yaptın sonra?
et yığımıymış
hoşt!
yürürüm sana

orada sen de varsın
kolumu geniş kaburgaya
ve dar olana sararken
sonsuz bir yarrak denizindeyim
kelimenin sonu yok
baş küreme üşüşüyor
duyusal ipliğimiz
kavramını samanlıkta bırakmış
kendine varmış
beklentisiz kaşe
içime akıyorsun
geri alıyorum seni bebeğim
görmeden gördüm
kabuklarımı yoluyor sesin
boncuk oluyorlar neşeyle
bir insansın
ama değilsin
bacakların var ama yok
sıcaklığıyla şimdiden
koynumda kundaklı uzantın
bunca suyu ne yapacağım
bilmiyorum